

דמעות חרדה, חיבוקים, נשיקות פרידה, ניפנוף מטפחות לבנות ומבטיב

הג'ויבים האחרונים למרות שההכנות להפלגה נמשכו חודשים רבים, נשאר כמה דברים חשובים עד לרגע האחרון. בין השאר: צביעת שם הסירה על דפנותיה ועל גלגלי ההצלה שלה. למעלה נראה אלישע גת, עורך התבנית של העולם הזה, מצויר את השם על גלגל, ממש דקות ספורות לפני ההפלגה. מימין: מילוי אחד משני מיכלי הסירה במים מתוקים.

עמוקה: "אחרי זה, האוקנוס הוא משחק ילדים!"

בתנות ואיחולים. מול הסירה, הרים אחד ממנוסיי הענק של הנמל עוגן מצופה צבע אפור מבריק מתנת הנהלת הנמל לסירה. העוגן התרומם, ירד בוויקנות מעל לסיפון, שם נשאר תלוי, כשכמה סנטימטרים מפרידים בינו לבין העץ החום.

טכס הפרידה הרשמי לא היה דבר נוקשה ומדוקדק; הוא התפתח באופן טבעי וספונטני, מתיך האוירה המשפחתית כמעט שאפפה את המזח. תחילה הוקרא מכתבו של שר התחבורה, פנחס ספיר, שהובא כמיוחד מירושלים. הוא הביע רגש של הערצה כנה, איחל לצוות הניעוץ הצלחה בדרך, הבטיח את תמיכתו בכל אשר תידרש.

גם ראש עיריית תל-אביב שלח איגרת ברכה. נוח ליברמן, רב-חובל הנמל, מסר בשמו ספר תנ"ך, שי העירי, שילווה את הצוות במסעו. אחריו, עלה יצחק ציוניק, מנהל הנמל, על הסיפון. חתך את החבל שקשר את העוגן למנוף.

ראש עיריית רמת-גן, אברהם קריניצי, שעזר במידה רבה להגשמת ההפלגה, נפרד מן הצוות במלים קצרות. אחד מששת המפליגים, צבי קפלן, הוא תושב רמת-גן, שראש-העיר הכיר עוד לפני כן ואילו את יתר אנשי הצוות הספיק להכיר משך כמה פגישות. כאשר איחל להם, "להתראות", הורגשה נימה חזקה של חיבה אישית ליוצאים.

הברכה האחרונה באה מח"כ שלמה זיסמן. הרגשתו היתה הרגשת כל אדם צעיר, הרואה צעירים אחרים מגשימים אחד מחלומות הנוער הנצחיים.

מרדכי מאיר, האיש שעזר, יחד עם קריניצי, במידה רבה לצוות, עלידי תרומת ציוד רב מתוצרת מפעלי חברת האחים מאיר, הספיק להפריד מן הצוות יום לפני כן. הוא עצמו עומד לצאת בקרוב לחוף-לארץ ומקווה להתראות אתם שם.

ואלה השישה. בגלל גלי החוף הגבוהים הודיע מפקד הסירה כי שעת ההפלגה נדחתה ל-6.30. להורים ולקרובים היתה זאת הודעה משמחת ביותר: הזמן שנותר להם עד הפרידה הוארך בשעה נוספת. הם נתכנסו, יחד עם אנשי הצוות, לבית הקפה של הנמל, שם הוכנה מסיבה צנועה.

לפי בקשת האורחים, קם מכס גלזר, הצביע על חמשת חבריו למסע, שהיו מסובים מסביב, הציג אותם אחד אחד: יורם פרידמן, 22, יליד פרוס חנה, סגן מפקד הסירה, צבי קפלן, 28, יליד עתלית מכונאי טבח; שלמה לויצקי, 26, יליד תל-אביב, מלח כשיר, יעקב

הורים עד הסיפון. האורחים הנרגשים ביותר היו הורי המפליגים. הם הביאו אצל מתנות-פרידה (בין השאר: שלושה ברווזים חיים) ביקרו בכל חלקי הסירה. למעלה: אחד החברים עוזר לאם לעבור מן המזח לסיפון, הרוצה לנצל כל דקה שנשארה בחברת בנה.

קימלניק, 22 יליד עין חרוד, מלח; שלמה מנוחי, 24, יליד רחובות, אלחוטאי וחשמלאי. אחרון: מכס גלזר, מפקד הסירה.

"הקאתי את הנשמה..." הוא נולד בגרמניה לפני 26 שנים, עלה לתל-אביב עם משפחתו בהיותו ילד. "הדבר הראשון שאני זוכר", הוא מספר, "זה שאהבתי להסתובב ליד הירקון. הייתי מבלה שם ימים שלמים עם חכה או על איוו סירה קטנה." חיבתו אל הים הביאה אותו לאגודת זבולון. בה התקבל כחבר.

בגיל 16 החליט כי די לו בחיי יבשת. משך חודשים התדפק על דלתות חברת הספנות עתיד בחיפה, עד אשר יום אחד החליטו להיפטר ממנו, קיבלו אותו כנער סיפון על אוניתם הקטנה, עמוט, שעבדה לאורך חופי הים התיכון.

בשביל הנער החולמני היתה זו חוויה עמוקה. שלוש הלירות שקיבל מדי חודש, כשכר-עבודתו, נראו לו כהון. "משך השבועות הראשונים הקאתי את הנשמה שלי", הוא מתודה, אך מוסיף מיד בגאווה: "אבל את העבודה עשיתי בסדר".

שרותי על עמוט נמשך ששה חודשים בלבד. הוריו מהו בפני החברה וזו הורידה אותו. אולם קסמו של הים לא פג: מכס עבר לעבוד על סירת דיג שיצאה מתל-אביב לדוג במים עמוקים. שלב זה נמשך שנתיים, עד אשר, יום אחד, טבעה הסירה הקטנה מול טנטורה. הוא שטה 12 שעות רצופות לחוף. אז החליט כי מספיק להיטלטל על סירות קטנות.

איך ההרגשה? אחרי חטס הציבורי שנערך על המזח, התכנסו אנשי הצוות והמוזמנים למסיבת-רעים. בתמונה: אברהם קריניצי יושב, מאחוריו רב-חובל הנמל נוח ליברמן, מנהל הנמל יצחק ציוניק, שזה היה מעשהו הרשמי האחרון לפני שתכנס לפועל התפטרותו מהנהלת הנמל, משוחח עם עורך העולם הזה, לידו חבר הכנסת שלום זיסמן ואשתו.